

**KIM  
HOOPER**

**LIDÉ,  
KTERÍ  
MĚ  
ZNALI**

...JAK ZNEUŽÍT 11. ZÁŘÍ...

# LIDÉ, KTERÍ MĚ ZNALI

*Kim Hooper*



PEOPLE WHO KNEW ME

Text Copyright © 2016 by Kimberly Hooper

Published by arrangement with St. Martin's Press,  
LLC. All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Michaela Dvořáková, 2017

Předtisková příprava: Pavel Tůma – RITA

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-320-2 (pdf)

# LIDÉ, KTERÍ MĚ ZNALI

*Kim Hooper*

*Přeložila: Michaela Dvořáková*

## JEDNA

---

Lidé, kteří mě znali, si myslí, že jsem mrtvá.

Tato slova se mi omílala v hlavě jako prádlo v pračce. Právě jsem si zavolala taxi a usadila se na svém sedadle, kterému z popraskaných švů lezla žlutá pěna. Taxík voněl po borovici. Čekala jsem, že uvidím na zpětném zrcátku viset nějaký osvěžovač vzduchu, ale žádný tam nebyl.

Taxikář se podle identifikačního odznaku na palubní desce jmenoval Angel Rivera. Bylo mu asi čtyřicet, okolo krku měl zlatý řetízek a na palubní přihrádce byla vybledlá nálepka vlajky Portorika. Díval se přímo před sebe, neodvážil se navázat se mnou přes zpětné zrcátko oční kontakt. Před týdnem umírali lidé, když letadla naletěla do budov. Přeživší – já, Angel Rivera a další – reagovali buď tím, že všechny objímali, nebo všem přestali věřit.

Já jsem nikomu nevěřila.

„Letiště Newark, prosím,“ řekla jsem. Neodpověděl, pouze přikývl a zamířil do aleje Henryho Hudsona, na moji cestu pryč ze všeho.

V jedné ruce jsem měla svoji kabelku, v druhé ruce svoji malou cestovní tašku. Pro Angela Riveru jsem musela vypadat jako žena zapálená do své kariéry, která letí na

obchodní setkání do Filadelfie, D.C. nebo Bostonu, nebo na nějaké jiné místo, které vyžaduje jen malou cestovní tašku. Možná se mu nelíbil ten uhlazený drdol z mých vlasů, výška podpatků, na první pohled drahá blůza a perfektně padnoucí sukně – ta stejná blůza a sukně, které jsem měla na sobě den před pádem těch budov. Nechtěl tam být a vozit někoho, jako jsem byla já. Chtěl být doma se svou rodinou, kterou jsem si představovala jako několik dětí a ženu, co uklízí byty, obsluhuje stoly nebo pracuje jako chůva pro ženy, jakou jsem já. Tedy pro ženy držící malou cestovní tašku, které zanechaly doma své blízké kvůli pracovní schůzce ve velkém městě. Chtěl svoji rodinu pevně obejmout, protože jsme se všichni před týdnem naučili, že stát se může cokoliv.

Po cestě do tunelu Holland nebyla obvyklá zácpa. Vjeli jsme hned dovnitř. Zavřela jsem oči, tak jak jsem to dělávala, když jsem byla ještě dítě, které si ve tmě něco přeje. Když jsem se rozloučila s New Yorkem, bylo moje jediné přání, aby na mě všichni ti, jež jsem tam nechala, zapomněli.

Odpuštění by bylo příliš velké přání.

Když jsme opustili tunel, vtrhlo do taxíku světlo. Otevřela jsem svou kabelku a nenápadně spočítala hotovost. Rozlámala jsem všechny své kreditní karty a spláchla jejich kousky do záchodu. Nechala jsem si jen řidičák. Potřebovala jsem ho jen kvůli identifikaci, aby mě pustili do letadla. Tohle obejít nešlo. Půjčení auta by také vyžadovalo identifikaci. Krátce jsem zvažila i krádež auta, ale byla jsem si jistá, že bych to zkazila. Skončila bych ve vězení, kde bych přesvědčovala stráž, aby si mě tam nechali navždy, místo toho, aby zavolali mému manželovi kvůli zaplacení kauce. Zapsali by mě jako případ duševně nemocné, což bych pravděpodobně také byla. Proto jsem se rozhodla letět, být

jednou z těch mála statečných, kdo se odváží na palubu tak krátce po tom, co se stalo. Uniformovaní muži u bezpečnostní brány byli ostražitější než kdy předtím, ale moje průkazy nebyly ničím podezřelé. Nikdo nebude kontrolovat Emily Morrisovou, letící z New Jersey do Kalifornie. Emily Morrisová byla mrtvá.

Zírala jsem z okna, zatímco jsme naletěli na trasu Pulaske přes řeky Passais a Hackensack. V Jersey jsem vyrostla. Moje máma stále žije v Irvingtonu. Od té doby jsem ani mámu, ani ty řeky znovu neviděla. Ačkoliv jsme si s mámou nebyly blízké, ta nenávratnost všeho by mě měla přivést k slzám. Ale já tam jen seděla bez mrknutí oka se sevřenými rty. Již jsem se měnila na jiného člověka, chladnějšího.

Předtím jsem plakala kvůli mnoha bezvýznamným věcem. Plakala jsem kvůli mrtvým psům na okrajích silnic, kvůli jejich srsti vlající ve větru způsobeném projíždějícími auty. Plakala jsem, když si gymnastka na letní olympiádě v roce 1996 zničila koleno. Plakala jsem, když jsem prodala svoje první auto, ojetou Hondu Civic z roku 1985. Ty slzy nebyly přímo kvůli tomu vozu, ale kvůli vzpomínkám, které se k němu poutaly – vyjížd'ky na Coney Island během léta před vysokou, pěchování všech mých věcí do kufru při stěhování na koleje Newyorské univerzity, polibek na předním sedadle po zhlédnutí *Dobrodruhů z velkoměsta* v levném kině s podlahami ulepenými od rozlitých nápojů s klukem, který se stal mým manželem. On auto neměl. Proto jsme jeli mým.

Nemohla jsem ale plakat v taxíku Angela Rivery. Vyplakala jsem všechny své slzy během dnů vedoucích k rozhodnutí odejít. Slzy pro ztracenou lásku, když spadly ty budovy. Slzy pro nezbytné volby a slzy pro mě – protože jsem přece zemřela.

## DVA

---

Je to čtrnáct let zpátky, co jsem nasedla do taxíku Angela Rivery. Čtrnáct let. Někdy se to zdá být jako včera. Někdy se to zdá být jen snem.

Nebyla jsem v tom taxíku sama. Uvnitř mého břicha rostla má dcera. Dlouho a hodně jsem přemýšlela o ukončení těhotenství. Můj plán, přestěhovat se přes celou zemi a začít naprosto nový život, s tím dítětem nedával smysl. Byla bych ztracená. Byla bych nesnesitelně sama. Možná právě proto jsem si dítě chtěla nechat, abych sama nebyla.

„Současná teplota je dvacet tři stupňů. Perfektní počasí,“ řekla nadšeně letuška, když jsme přistáli v Los Angeles. Vždycky jsem chtěla do Kalifornie. A mělo to tu výhodu, že to bylo nejdál od New Yorku, aniž bych musela letět přes oceán nebo opustit zemi. V Kalifornii lidé meditovali, pěstovali avokáda na dvorku a plavky měli vždy po ruce. V New Yorku mají všichni vysoký tlak, zemědělské produkty přijížděly v nákladřácích dovezené z cizích zemí a plavky, pokud je vůbec někdo měl, byly zastrčeny mezi starými kostýmy na Halloween. Představovala jsem si Kalifornii plnou přistěhovalců jako já, lidí, co chtějí začít znovu, nově. Mohla bych se ztratit v davu lidí, kteří se také snaží ztratit.

Lidé si myslí, že v New Yorku je jednoduché být nepoznán. Není. Systém metra vytváří takovou důvěrnost, jaké



se nevyhne ani nejchladnější Newyorčan. Kalifornie má silnice plné lidí schovávajících se v autech za tónovaným sklem a slunečními brýlemi.

Ten první den, kdy jsem přijela, jsem se ubytovala v Motelu 6 v centru Los Angeles vedle něčeho, co mohlo být kokainové doupě. Koupila jsem si v McDonaldu hamburger a projela inzeráty, ve kterých jsem hledala pokoj k pronájmu. Byla jsem přesvědčena, že v povlečení lezou brouci, proto jsem ho svlékla a lehla si na matraci. Ten pokoj páchnul po cigaretách. Musela jsem se svému těhotnému bříšku omluvit.

Nemohla jsem spát. Zmítala jsem se a převalovala. Jakou budoucnost budu schopná nabídnout svému dítěti? Měla jsem dostatek peněz, abych si zařídila byt a pár týdnů vyžila, ale co potom? Neměla jsem žádné vyhlídky. Nemohla jsem vrátit svou kariéru, jakou jsem začala jako Emily Morrisová. Ten slibný život, který Emily měla, byl pryč. Uprostřed záchvatu paniky jsem si začala zpívat „Třpyť se, třpyť se, hvězdičko“ a nějak jsem se uklidnila. Myslela jsem, že život bude lehčí. Rozebrala bych ho na nutné části, změnila svou definici štěstí, aby obsahovala jen jídlo a přístřeší pro mě a mé dítě. Při cestě letadlem jsem seděla za dvěma batůžkáři jedoucími na túru do Yosemitekého parku. Mluvili o tom, jak je jednoduché všeho zanechat a starat se jen o váhu jejich batohu. Moje soustředění by mohlo být podobně příjemně jednoduché. Nahlas jsem řekla svému budoucímu dítěti: „Bude to v pořádku. Teď jsme jen ty a já.“

Connie Prynneová. To je jméno, které jsem si vybrala. Moje důvody byly vcelku dětinské. Vybrala jsem si křestní jméno mé oblíbené knižní postavy, Connie Chatterleyové z *Milence lady Chatterleyové* a příjmení mé druhé nejoblíbenější postavy, Herest Prynneové ze *Šarlatového písmena*. Měla jsem na univerzitě literaturu jako hlavní obor – nebo

přesněji Emily Morrisová měla. Connie je z Floridy. Maturovala na střední škole Miami Central, ale na vysokou nikdy nešla. Přestěhovala se do Kalifornie, když jí bylo osmnáct. Poté měla přítele, který měl nespílitelný sen stát se hercem. Rozešli se, on se vrátil na Floridu, ona zůstala. Její rodiče zemřeli na pout'ové loďce, když jí bylo dvacet dva. Nemá žádné sourozence. Connie Prynneová je člověk bez závazků. Jinými slovy je volná.

Doufala jsem, že v nějaké temné ulici najdu někoho, kdo mi sežene falešné doklady. Použila bych je k otevření účtů, k začátku svého života. Tak jako ve filmech. Bylo by to jednoduché, přestat podepisovat šeky a formuláře jako Emily Morrisová a začít je podepisovat jako Connie Prynneová. Ale uvědomila jsem si, že bych se dostala do potíží, kdybych dostala práci a pak moje jméno a papíry putovaly k vládě kvůli daním. A nějaká stará paní za přepážkou, zavalená kelímky od kávy a obrázky vnoučat, by se poškrábala na hlavě, neboť by nebyla schopná najít důkazy mé předchozí existence. Zavřeli by mě kvůli nějakému druhu podvodu. Sama za sebe bych ten risk přijala, ale měla jsem Claire. Tak jsem pojmenovala svou malou holčičku – Claire.

Tak jsem to udělala legální cestou. Vždycky mě štválo, že jsou někde důkazy toho, kým jsem bývala. Prvních pár let jsem byla přesvědčená, že si mě někdo najde a zaklepe mi na dveře. Moje noční ukolébavka byla připomínkou, že nikdo z mé minulosti nebude pátrat po ženě, o které věří, že zemřela. Jediné, o co jsem se musela starat, byli lidé z přítomnosti, což byl důvod, proč jsem se zapřísáhla si do přítomnosti žádné lidi nepouštět.

Jen Claire a já.

Nechtěla jsem přátele. Nechtěla jsem milence. Nebyla jsem ochotná nebo schopná přijmout k sobě někoho dalšího.

Stále jsem oplakávala lidi, které jsem zanechala v New Yorku a kteří znali mě. Byla jsem myšlenkami na ně zaplněná, nebylo místo pro nikoho nového. O tom nakonec vztahy jsou – o vytváření prostoru pro další lidské bytosti se všemi jejich nezbytnými pocity, potřebami, nároky a očekáváními. A vždycky je to risk. Lidé mohou kdykoliv zmizet.

Problémem je, že žádný člověk není ostrov. Ironicky jsem na škole psala práci o Johnu Donneovi, která obsahovala přesně tuhle větu. Ukazuje se, že příliš užívané otrépané fráze v sobě nesou otravnou pravdu. Nemůžete být sami, bez ohledu na to, jak moc se snažíte. Za posledních patnáct let jsem se s pár lidmi sblížila, navzdory mému rozhodnutí to neudělat. Jeden je JT, druhý je Al.

Těch prvních osm měsíců v Kalifornii jsem si pronajala hrozný byt v ne úplně skvělé části parku Canoga, ve Valley. Claire se narodila devátého března. V týdnu, kdy jsem ji přinesla domů, spáchal nějaký gang v naší čtvrti vraždu. S novými mateřskými hormony, které v tu chvíli pulzovaly v mém těle, jsem zvažovala návrat do New Yorku, opravdu. Pak jsem ale narazila na inzerát v novinách ohledně chaty v kaňonu Topanga. Zdálo se to moc levné a skvělé, než aby to byla pravda, ale stejně jsem zavolala. Další den jsem se šla na to místo podívat a setkala se s majitelem, JT. Byla to pro Claire jedna z prvních exkurzí do světa. Měla jsem ji připásanou k hrudi. Říkala jsem jí můj malý klokánek.

JT měl ve tváři hluboké vrásky, důkazy šesti dekad života. Z hlavy mu na záda visel dlouhý, šedý culík, který tam nejspíš rostl neustále od doby hippie. Chyběl mu přední zub.

„Je v tom nějaký háček?“ zeptala jsem se ho. Cena byla jen 1 100 dolarů za měsíc – nejméně polovina ceny, která byla odpovídající. Bylo to – a stále je – perfektní: dvě ložnice, dvě koupelny, malá kuchyň, malý obývací a ztrouchnivělá terasa s opotřebovanou houpací sítí.

„Žádný háček,“ řekl. „Jen to nechci prodat. Potřebuji někoho s dobrým srdcem, kdo na to bude dávat pozor.“

Stáli jsme na té verandě, zatímco zvonkohry odváděly svou práci. Claire na mně hluboce usnula a slintala mi na rameno. JT v zapadajícím slunci mhouřil oči. Chtěla jsem ho obejmout.

„Jste můj spasitel,“ řekla jsem.

Smál se a prohlásil: „Říkají mi, že vypadám jako Ježíš.“

Možná proto má ve jméně J.

Ještě k tomu, že mi nabídl místo k bydlení, mi navíc doporučil, ať si zajdu do baru jeho kamaráda kvůli práci. Pracovala jsem na půl úvazku v dětském centru hlavně proto, že jsem tam mohla dovést Claire a nechat ji tam, když jsem byla ve své druhé práci servírky v nóbl steakhousu v Malibu. Tam jsem šla, protože jsem doufala, že bohatí lidé mi nechají slušná dýška. Ukázalo se, že bohatí lidé nejsou štedří; možná tak se stali bohatými.

„Je to blízko domů,“ řekl. „Vsadím se, že by vám dovilil vzít s sebou to dítě a nechal ho spát v zadní místnosti s whisky na rtech.“

Nepoznala jsem, zda vtipkoval – o té práci nebo té whisky. Ale stejně jsem to šla obhlédnout. Jmenovalo se to jen Al's Place. Al sám by velký muž – 190 centimetrů vysoký, s velkým břichem a stovkami tetování, ale velmi jemný. Řekl, že potřebuje někoho, kdo by s ním to místo „v podstatě vedl“. Byla jsem upřímná a sdělila mu, že nemám žádnou barmanskou zkušenost. Odpověděl: „Pokud vás poslal JT, jsem ochotný vám dát šanci.“ Protože to byla mimo jiné manažerská role, bylo to dobře placené. Osmnáct dolarů na hodinu. Když jsem se zeptala na zdravotní pojištění pro mě a pro Claire, řekl: „Asi bych o tom mohl uvažovat, pokud tu zůstanete.“

Al se neptal na doporučení. Nijak si neověřoval informace o mně. Musel předpokládat, že lidé, kteří chtějí pracovat ve špatně osvětlené díře, nechtějí mluvit o své minulosti. Měl jižanský přízvuk a jednou zmínil, že žil v Tennessee, ale dostal se tam do „nějakých potíží“. Nikdy jsem se ho na nic neptala, protože jsem nechtěla, aby se pak zajímal o mě. Měli jsme nevyřčenou dohodu o mlčenlivosti.

Krátce poté, co jsem do jeho baru přišla, mě zavolal přes celou místnost. „Connie.“ Pak znovu: „Connie.“ Tohle se stávalo během prvních pár let hodně – zapomněla jsem své nové jméno. Nakonec přišel přímo ke mně a zeptal se: „Jsi hluchá nebo co?“ Když jsem zakroutila hlavou, divně se na mě podíval. Ale nic dalšího neřekl, v souladu s naší dohodou. Nejspíš. Stále jsou chvíle, kdy zapomínám své jméno – jako například když mě recepční u zubaře zavolá do ordinace na dentální hygienu nebo když se představuji na schůzce učitelů s rodiči. Ne vždy jsem si jistá tím, kdo jsem.

JT měl pravdu, když řekl, že Al nebude mít problém s tím, když vezmu Claire do práce. Ve skutečnosti vyhradil část své kanceláře pro hrací koutek, nacpaný kostkami a plyšáky, když byla batole. Pak omalovánkami a panenkami Barbie, když byla na základní škole. Nyní to jsou plechovky koly a DVD. Al Claire zbožňoval, přestože vypadal jako člověk, který nezbožňuje nikoho. Někdy si říkám, zda touží po vlastní rodině, vlastních dětech. Nikdy toho moc nenapovídal.

Bar se stal pro Claire druhým domovem od chvíle, kdy byla malá. Nikdy jí nevadilo chodit tam se mnou – nikdy si nestěžovala ani se neptala, kdy odcházíme. Nevyváděla skoro ani jako nemluvně. Jako by věděla, že pro nás dvě musím vydělat peníze. Když vyrostla, dělala si tiše vzadu svoje úkoly. Potkávám její učitele každý den a poslouchám, jak na ni pějí chválu. Myslí si, že musím mít něco do činění

s jejími samými jedničkami, její zvědavostí a poslušností. Nevědí, že ke mně prostě takhle přišla. Jako kdyby vesmír věděl, že bych problémové dítě nezvládla.

Nyní, ve třinácti, chodí Claire do baru jen občas, ale nemusí, může zůstat sama doma. Tento fakt mě stále děsí. Uklidňuji se tím, že jsem jen méně než deset minut od ní. Claire říká, že se příliš strachuji. Stále věří, že svět je přívětivý. Hrozím se dne, kdy si uvědomí, že to tak není.

Ukázalo se, že jsem vcelku dobrá barmanka. Jak šel čas, naslouchala jsem problémům ostatních lidí, abych se cítila lépe. Rozvody, nevěry, vyhazovy ze zaměstnání, zlomená srdce – s každým nápojem je jiný příběh. Al's Place nic nepředstíralo, lidé věděli, že jejich tajemství jsou zde v bezpečí. Po tom všem, co se v mém životě událo, nikoho nesoudím. Přikyvuju, žádný z příběhů mě nikdy vážně nepřekvapí. Lidi uklidňuje vědět, že přijímám jejich špatná životní rozhodnutí, jejich ubrečené příběhy. Musím, protože moje jsou horší.

Není neobvyklé, když mě chlapi zvou na rande poté, co mi přiznali všechny své hříchy a vyzradili pravdu. Nejspíš to je něco, po čem všichni toužíme – sdílet s někým, kdo svými očima řekne „rozumím“, svoje nejtemnější já. Moje reakce je vždycky stejná: „Nerandím.“ Oni řeknou: „Ale no tak,“ a protočí oči. Nervózně se zasmějí a myslí, že blafuju. Ale neblafuju.

Claire říká, že bych měla randit. Je ve věku, kdy se to zdá úchvatné a lákavé. Je to pro ni záhada. Je společenštější než já. Má přátele. Chodívá přespat ke kamarádce Heather. Tráví čas s dívkou jménem Riley. Zmínila i kluka – Tylera. Vychází s lidmi mnohem lépe, než jsem kdy vycházela já, hlásí se do týmů a klubů. Jedině díky ní nejsem naprostý samotář. Vzala jsem ji na každou hodinu, co ji kdy zají-

mala – gymnastika, stepování, malování. Teď je zabraná do fotbalu.

Je jen otázkou času, kdy bude mít prvního přítele. Je to nádherná dívka a myslím, že je to objektivní posouzení, přestože rodič to nikdy neví jistě. Má ty dlouhé, vlnité vlasy, které jsem mívala, dokud jsem neotěhotněla a moje hormony natolik nevyšokovaly mé tělo, že se mi vlasy navždy narovnaly. Od chvíle, kdy jsem se přestěhovala do Kalifornie, jsem si barvila vlasy na blond, aby mě nikdo nepoznal. Claire si musela myslet, že je to moje přírodní barva. Někdy mě trápí, jak málo jsem ji nechala o sobě vědět. Má moje rty – malé, ale plné. Od nosu nahoru vypadá jako její otec. Bylo nemožné na něj zapomenout, kvůli Claire.

Zeptala se mě na něj jednou, když jí bylo šest. Byla jsem překvapená, když jsem uslyšela tu otázku: „Mami, kdo je můj táta?“, ale neměla jsem být. Bylo to v době, kdy měla spoustu otázek, ke kterým jsem neměla odpovědi: *Proč je tolik bezdomovců? Pokud jsou rajčata ovoce, proč se nedávají do ovocného salátu? Proč jsou slzy slané jako oceán?*

Chtěla hezký příběh, zamilovaný. Tak jsem s jedním přišla, už je to dávno, připravila jsem si ho dopředu. Když lidé lžou, často něco přikrášlují a zamotají se, proto byl můj příběh krátký a hezký. Řekla jsem jí, že byl moje láska ze střední. Řekla jsem jí, že jsme chtěli žít šťastně až navěky. Řekla jsem jí, že zemřel při autonehodě, když jsem byla těhotná. Řekla jsem jí, že má jeho oči – velké a modré. Řekla jsem jí, že jeho jméno bylo William.

Většina těch věcí není pravda.

„Máš jeho fotku?“ zeptala se mě a její velké oči se na mě upíraly.

„Ne, zlatíčko, nemám,“ řekla jsem.

To byla pravda.

Nesnášela jsem, když jsem jí musela lhát, vážně. Ale ta vina časem opadla. Život se lží se stal jednoduchým. Už si jich ani nevšímám. Staly se, v jistém smyslu, pravdou.

Už nikdy se na svého otce znovu nezeptala. Nikdy nevy-  
padala, že by jí vadilo vyrůstat jen se mnou. Dokonce i teď,  
uprostřed toho, co jsem pokládala za pubertu, mě stále objí-  
má, než jde do postele, stále mi dá pusku na tvář a řekne, že  
mě miluje. Nikdy jsem si neměla myslet, že jsem si v tom-  
hle vedla dobře. Že to nějak bude dobré navždy.

Bylo to jen pár týdnů zpátky, kdy jsem myslela na při-  
cházející výročí jedenáctého září a jak konečně mohu být  
v klidu v životě, který se stále zdá nový. Je to čtrnáct let,  
řekla jsem si. Čtrnáct let a konečně mohu vydechnout. Ale  
nemohu, protože vesmír, nebo cokoliv, co tyhle věci řídí,  
vycítilo tento moment a řeklo: *Hloupá Connie, nebo Emily,  
kdokoliv jsi, opravdu jsi myslela, že to bude tak jednodu-  
ché?* Minulý týden se všechno změnilo. Minulý týden se  
vesmír rozhodl, že moje dobrá karma tu byla moc dlouho.  
Minulý týden řekl můj doktor: „Mohla by to být rakovina.“



## TŘI

---

Abyste pochopili, jak jsem skončila v Kalifornii, musíte se vrátit do roku 1992, do podzimní soboty na Newyorské univerzitě. Bylo mi dvacet let a začínala jsem poslední ročník s hlavním oborem literatura, protože jsem myslela, že mohu mít život složený jen ze čtení a přemýšlení o tom. Bydlela jsem v bytě v La Guardia Place s Jenny, dívkou, která byla několik let mou nejlepší kamarádkou, dokud jsme zcela neztratily kontakt. Jednou Claire řeknu, že tohle je něco, co se v životě stává – lidé přicházejí a odcházejí.

Osud nás s Jenny dal dohromady jako spolubydlící první rok na škole. Když byla jedna dívka z naší koleje znárodněna, Jennyini rodiče vyšilovali a koupili jí ten byt v La Guardia Place. Řekli, že to pro ně byla dobrá příležitost investovat a líbilo se jim, že tam byla brána s bezpečnostním telefonem. Tvrdili, že jim to dovoluje v noci spát. Jenny byla z malého města v Minnesotě. Učila se doma na farmě. Než přišla do New Yorku, nikdy neviděla černocho. Její rodiče nechtěli, aby bydlela sama, tak mě požádali, ať se tam nastěhuju s ní. Nemusela jsem platit nájem, jen polovinu energií. Můj pokoj byl velký jako obrovský kumbál, s dostatkem místa pro dvojpostel, malý noční stolek a skříň.

Vedle své postele jsem měla kulaté okénko, třicet centimetrů v průměru, jako okénko na lodi. V zimě jsem po ránu sledovala padající vločky a psala básně, o kterých jsem myslela, že budou konkurovat Emily Dickinsonové. Tyhle naivní myšlenky jsou to, co dělá mládí tak krásné.

„Potkala jsi toho kluka odvedle?“ zeptala se Jenny, když si po příchodu domů sundávala boty. Hodila svůj kabát přes křeslo a posadila se vedle mě na gauč – na ohavnou věc ze sedmdesátých let, která přišla rovnou z garáže jejích rodičů. Vždycky se takhle rozvášnila třikrát do týdne a skoro vždycky to bylo kvůli klukovi. Jenny byla panna. Rozhodla se to do konce roku změnit.

„Nepotkala,“ řekla jsem a přitáhla si kolena k hrudníku. „Hezkej?“

Sundala si z ramene svou tašku a dramatickým gestem ji položila na stolek.

„Hezkej je podceňování,“ odpověděla. Položila si ruku na srdce jako by tam už žádné nebylo, jako by jí ho už vzal.

„Představila ses?“

Nebyla jsem tak zblázněná do kluků. Ne tak jako Jenny. Měla jsem přítele skoro celou dobu na střední škole. Danny přišel, spal v mojí posteli. Moje máma byla jen zřídka doma. Buď pracovala v jednom z jejích divných zaměstnání, nebo trávila noc s jednou z jejích divných známostí. A když byla doma, nezajímala jsem ji. Danny a já jsme spolu spali poprvé v den mých šestnáctých narozenin. Použili jsme kondom, který máma měla v tašce Duane Reade v nočním stolku.

V době, kdy jsem začala vejšku, jsem nechtěla být nikým vázaná. Sice jsem chodila na rande, ale jen sporadicky. V prvním roce tu byl kluk z biologie – Lawrence, nikdy Larry. Odmítl pitvat žábu – kvůli strachu, ne kvůli morálce – a přestal pro mě být přitažlivý. V druháku jsem byla

s Tonym, čtyřadvacetiletým začínajícím kytaristou, pracujícím za pultem v režnictví. Ve třetáku jsem měla občasný „vztah“ s Alexem, který se s láskou ze střední rozcházela každý druhý týden a jako důkaz mojí blbosti jsem si myslela, že je romantické být „ta druhá holka“. Pak mi řekl, že je konec. Myslela jsem, že s ní, ale myslel tím mě. Předstírala jsem, že mi to je jedno a zavázala se k přečtení všech knih od sester Brontëových.

„Byla jsem moc stydlivá na to, abych řekla víc než ahoj,“ řekla Jenny. Praštila se do čela dlaní, aby vyjádřila svou lítost. Jenny studovala divadelnictví.

„No, jestli bydlí vedle, uvidíme ho znova.“

„Pojďme vymyslet důvod, proč tam jít,“ řekla.

„Jako co – Hele, máš trochu cukru?“

Jenny pokrčila rameny a řekla ve vši vážnosti: „To by mohlo fungovat.“

„Jen, vážně?“

Smála se a snažila se to zahrát tak, aby to vypadalo, že vtipkovala. Jenny mě potřebovala, spoléhala na mě, že ji vytáhnu z její naivity. Jako mladé, stále nejisté dítě, jsem se potřebovala cítit chytře a znale. Dobře jsme se doplňovaly.

„Co se jen zeptat, jestli si s náma nechce dát pizzu,“ řekla jsem, zatímco jsem stála, rolovala svoje tepláky, které nyní byly u kotníků a snažila se svázat vlasy do ležérního culíku.

„Ted’?“ zeptala se.

„Proč ne? Je skoro čas večeře.“

Podívala se na mě, seděla na gauči se zkríženými nohama. V očích měla něco jako obdiv a děs.

„Převlékneš se aspoň nejdřív?“ zeptala se. Bylo to, jako kdyby byla z padesátých let, kdy se dívky ukazovaly klukům jen v sukni s potiskem pudla.

„Jen, no tak.“

Měla jsem ruku na klíce, když vtom jsem si vzpomněla: „Sakra, mám dneska večer rande s Gabem.“

Otočila jsem se a ona mi téměř šlapala na paty.

„Óóó, Gabriel?“ řekla s předstíraným přízvukem.

Gabriel – Gabe – Walters byl jedním z těch kluků ve škole, kterého znal téměř každý, což bylo důvodem, proč nebyl zrovna můj typ. Byl dostatečně pohledný, abych se s ním cítila rozpačitě, což mě od něj odrazovalo. Jen mě ujistila, že jsem atraktivní, dokonce i „na jeho úroveň“. Nikdy jsem se tak ale nevnímala. Byla jsem štíhlá, podle Jen „jako modelka“, podle mě (a podle několika kluků ze střední, kteří mě škádlili) jsem byla vytáhlá a vychrtlá. Když mi bylo třináct, zkusila jsem nahrazovat jídla těmi proteinovými šejky, vytvořenými pro starší lidi, co už nemají schopnost žvýkat. Měla jsem dlouhé hnědé vlasy. Byly vlnité, když jsem je nevyfoukala, což jsem nedělala skoro nikdy. Věděla jsem, že moje velké hnědé oči byly mou nejlepší částí, takže jsem je zvýrazňovala s pomocí až příliš velkého množství tužky a několika vrstvami řasenky. Podléhala jsem naději, že se lidé budou dívat na to a ne na můj plochý hrudník, nohy jako párátko a taky na to, že jsem nosila každý den stejné džíny. Protože – po pravdě – byla jsem chudé dítě na stipendiu.

„Je to oficiální rande?“ zeptala se Jen. Sedly jsme si zpátky na gauč.

„Hádám, že jo.“

Ve třetíáku se mnou Gabe flirtoval měsíce. Nevěnovala jsem mu moc pozornosti – částečně proto, že ten rok jsem měla něco s Alexem, a částečně proto, že jsem předpokládala, že flirtuje se všema holkama. Když se školní rok chýlil ke konci, krátce jsme mluvili o plánech na léto. On jel do Portorika, aby strávil pár měsíců s rodinou svojí matky. Gabeova matka byla Portoričanka a jeho otec byl běloch, což vysvětlovalo jeho tmavou pleť a modré oči. Jen ho nazývala

„exoticky pohledným“ – nebo to bylo „pohledně exotický“? Jeho rodina bydlela poblíž města Aguadilla a on tvrdil, že bude surfovat osm hodin denně.

Řekl, ať za ním přijedu, a já se smála. Řekl, že to myslel vážně, a já se smála ještě víc. Řekla jsem mu, že bychom nejspíš měli nejdřív zajít na večeři, než spolu někam pole-tíme. Navrhl, abychom šli na večeři ještě ten večer. Odpověděla jsem: „Podívej, jestli pořád budeš chtít jít na večeři, až se vrátíš, tak půjdu.“ Prohlásil, že jsme dohodnutí.

Myslela jsem, že na mě zapomene. Že se opálí, bude ještě svalnatější a najde si krásnou holku z Portorika, co ho rozptýlí. S příchodem podzimu bych o něm už neslyšela. Nemusela bych se zabývat tím, že ho uvidím. Jeho obor bylo obchodování, neměli bychom spolu žádné hodiny.

Ale to se nestalo. Jednoho dne jsem byla během prvního týdne ve škole v jídelně, když jsem ucítila dotyk na rameni a otočila se

„Emily,“ řekl s natvrdlým úsměvem na tváři. Nikdo mě nikdy neoslovoval celým jménem. Vždycky jen Emmy nebo Em.

„Ano, Gabrieli?“ řekla jsem bez zaváhání.

„Myslím, že jsi řekla, že mě necháš pozvat tě na večeři.“

„To jsem udělala?“

„Udělal. Něco tak závažného bych nepomotal. Můžeš vybrat místo, pokud to nebude v areálu školy.“

Jenny vypadala, že vyskočí ze svého místa a přijme tu pozvánku za mě.

„Kdy je tohle údajné rande?“ zeptala jsem se.

„V sobotu? Budu u tebe v osm?“

„Tady je adresa,“ řekla Jenny a rychle čmárala na lepicí papírek, který vytáhla z hlubin své kabelky.

„Aspoň někdo se na to těší,“ odvětil. Mrknul na Jenny tak, že jí z toho nejspíš vstaly chlupy na ruce. Ztuhle jsem

se na něj usmála. Jenny mi nadávala ještě deset minut po jeho odchodu, říkala mi, že musím být víc uctívá a nadšená.

„Tak dobře vypadající kluk nepotřebuje moje nadšení.“

„Kam vlastně jdete?“ zeptala se Jenny.

„Do mexické restaurace v Bleecker.“

„Ani nevypadáš natěšeně.“ Překřížila si ruce na hrudi, hluboce zklamaná mnou a nezájmem sdílet s ní chování školačky, která je radostí bez sebe.

„Podle toho, jak se cítím před tím setkáním, tak by nemělo být významné. Uvidíme, jak se budu cítit potom.“

Vstala jsem a šla jsem ke dveřím.

„Kam jdeš?“

„Vedle. Gabe tu bude až za hodinu. Chtěla jsi pozdravit toho pěkného kluka odvedle, ne?“

Když jsme stály u dveří, slyšely jsme tlumeně hudbu zevnitř – Nirvana. Album *Nevermind* vyšlo rok předtím, „Smells Like Teen Spirit“ hráli na všech alternativních rádiových stanicích. Dvakrát jsme zakleपालy, a jak se blížily kroky, Jenny poněkud lehce zajásala.

Dveře otevřel kluk s rozčuchanými vlasy, které dominovaly jeho ležérnímu stylu. To nemohl být ten, o kterém Jenny básnila. Její verze „hezkého kluka“ byla upravená, jako JFK mladší. Nicméně já si myslela, že je hezký. Jeho vlasy byly tmavé, téměř černé, jeho oči zářivě modré.

Podíval se na nás s očekáváním a já si vzpomněla, že to my jsme zakleपालy na jejich dveře, ne opačně.

„Ahoj,“ řekla jsem stydlivěji, než jsem chtěla a od sebe čekala. Usmál se, což mě znejistělo ještě víc. Měl potutelný úsměv, takový, který ukazuje, že má něco za lubem.

„No, čau,“ řekl naprosto uvolněně.

„Já jsem Emmy Overton,“ řekla jsem a ihned jsem litovala použití mého celého jména. To bylo tehdy moje jméno, se kterým jsem se narodila – Overton. „A tohle je Jenny.“

„Emmy a Jenny,“ opakoval. Vyznělo to, jako kdybychom moderovaly nějakou estrádu.

„Ahoj,“ řekla Jenny přes moje rameno.

„Jen jsme se chtěly představit. Jsme sousedky odvedle,“ řekla jsem.

„Jasně, myslel jsem si, že vypadáte povědomě. Já jsem Drew,“ řekl, zatímco mi podával ruku. Měl pevný stisk. Moje dlaň byla zpocená – vždycky je, když jsem nervózní – ale jeho ne. „Můj spolubydlící je...“

Otočil se a zakřičel: „Hele, Briane, pojď se seznámit s našima sousedkama.“

Ten „hezký“ přišel ke dveřím. Brian vypadal, jako že byl prezidentem třídy na střední. I když jen ležel ve svém bytě, měl na sobě triko s límečkem a khaki kraťasy, jako by byl připravený jít hrát každou chvíli golf.

„Ahoj,“ řekl Brian. „Rád vás poznávám.“ Byl moc milý, choval se hezky.

Drew nás pozval dovnitř a uklidil na gauči, který byl ukrytý pod knihami a deskami. V dalších patnácti minutách jsme zjistili, že Brianovi rodiče byli majiteli toho bytu (načež Jenny, prahnoucí po společných rysech, prohlásila: „Moji rodiče také vlastní náš byt!“). Drew a Brian se potkali na chemii a měli spolu laborky, pak se spřátelili. Oba byli v posledním ročníku („Jako my,“ zašvitořila Jenny), Brian se specializoval na politologii a Drew na humanitní vědy.

„Co s tím plánuješ dělat?“ zeptala se Jenny. Zněla jako její máma, která se Jenny vždycky na návštěvě ptala, jestli stále studuje divadelnictví.

„Být humanitní vědec,“ odpověděl Drew.

Jenny se smála tak moc, že se dokonce plácla do stehna a Drew se na mě zakřenil, jako by chtěl říct *Tvoje spolubydlící je ale postavička.*

Odhodlala jsem se jít prozkoumat knihovnu: Jack Kerouac, Kurt Vonnegut, Ray Bradbury, Henry Miller, Ernest Hemingway, Lev Tolstoj, T. S. Eliot, George Orwell. Ještě tam byla nějaká kniha o čtení z ruky. Připadlo mi, že se tam ocitla náhodou.

„Nechte mě hádat – čtenář je z vás dvou ten humanitní vědec?“

„Trefa,“ řekl Drew a zvedl ruku.

„A čím hudební vkus odráží tohle?“ zeptala jsem se a zamávala rukou, abych upozornila na Nirvanu, která zaplňovala místnost zvukem.

„To budu taky já,“ řekl Drew.

„Nirvana,“ řekla jsem. „Schvaluju.“

Přikývl. Jenny a Brian se na sebe podívali.

„Nirvana?“ řekl Brian udiveně. Byl spíš na pop. Jako Jenny.

„Já je taky neznám!“ řekla Jenny.

Bylo jasné, kdo se komu líbil. Brian se podíval na hodinky a řekl, že jde na párty. Zeptal se Jenny, jestli chce jít taky, a ona vyběhla z bytu po jeho boku. Po cestě na mě ještě až moc nápadně mrkla. Drew a já jsme seděli na gauči a zírali na cokoli, jen ne na sebe – strop, naše chodidla.

„Jsi štír, že jo?“ zeptal se.

Jsem, narozená 28. října.

„Jak jsi to věděl?“

„Jen tušení,“ řekl.

„Ó bože, nejsi snad blázen do astrologie, že ne? Je ta kniha o čtení z ruky tvoje?“

Smál se. „Mohla by být.“

Postavil se, šel ke knihovně a vyndal z ní knihu o čtení z ruky. Prolistoval ji, přečetl pár slov, pak se podíval na mě a řekl: „Jsem taky štír, poznám lidi svého druhu.“

To mě nelogicky nadchlo. Nikdy jsem nevěřila astrologii, považovala jsem ji za hloupou.



„Četl jsem to na střední,“ řekl a položil knihu zpátky na svoje místo. „Podej mi ruku.“

Sedl si znovu vedle mě a vzal si jako by nic moji ruku. Projela mnou zima od konce páteře až po její vrchol.

„Řekni mi můj osud,“ řekla jsem s cynickým výdechem a snažila se znít nezaujatě. V tom věku byla apatie v kurzu.

Přejel svým prstem přes čáry na mé ruce. Ach, jak moc jsem ho chtěla políbit.

„Budeš žít hodně dlouho,“ řekl.

„Řekl bys mi, pokud by to bylo naopak?“

Přikývl. „Nemohl bych ti lhát první den, co jsme se potkali, to by nebylo správné.“

„Dobře, tak tedy pokračuj.“

„Zažiješ hodně lásky. V tom ohledu máš štěstí.“

Usmála jsem se a odvážila se podívat mu do očí.

„Jsi vážně krásná,“ řekl mi.

Cítila jsem, jak se mi do tváří nahrnula krev a odvrátila jsem od něj oči. Pak jsem si vzpomněla na čas. Gabe. Moje rande. Musela jsem se připravit.

„Sakra,“ řekla jsem, postavila se a namířila ke dveřím.

„Co?“

„Zapomněla jsem. Musím jít. Dnešní več s večerí.“

„Večere?“ zeptal se zvědavě. „Jako rande?“

Nevěděla jsem, co mu na to říct, což muselo něco znamenat.

„Tak něco, asi.“

Smál se, jako by o nic nešlo, jako by ani trošku nežárlil. To mě zklamalo a varovalo, že jsem možná byla jediná, komu běhal mráz po zádech.

„Užij si to teda,“ řekl. „A rád bych tě taky někdy někam vzal, ale jen pokud to nebudeš nazývat več s večerí.“

„To by se mi líbilo.“

Otevřel mi dveře a stáli jsme na prahu. Kdyby to byl film, tak bychom se políbili, ale film to nebyl a my se

styděli. A já před sebou měla rande. Drew se usmíval a já měla co dělat, abych cestou pryč nezakopla o vlastní nohy.

Když jsem si vybírala oblečení na rande s Gabem, představovala jsem si, že se oblékám na schůzku s Drewem. Vzala jsem si černou splývavou sukni, kterou jsem si to léto koupila na bleším trhu v Bensonhurstu. Pořád bylo dost teplo na moje fialové tílko, když jsem přes něj měla můj oblíbený černý svetr. Ten svetr vypadal v porovnání se sukni šedý. Měla jsem ho na sobě tolikrát, že měl na sobě malé žmolky. Dala jsem si na uši volně visící náušnice a na zápěstí stříbrný náramek.

Seděla jsem na gauči a čekala. To čekání mě znervožňovalo. A to Gabe ani nešel pozdě. Bylo deset minut před osmou. Byla jsem jen podrážděná. Chtěla jsem jít do vedlejšího bytu a propovídat noc s Drewem.

Zvedla jsem telefon a vytočila Gabeovo číslo. Párkrát to zazvonilo a pak to zvedl.

„Gabe? To je Emmy.“

„Ahoj, akorát jsem se za tebou chtěl vypravit.“

„Super, doufala jsem, že tě chytну, než vyrazíš.“

„Co se děje?“

„Vím, že je to divný a budeš mě navždy nenávidět, ale musím to zrušit.“

Čekala jsem reakci nebo alespoň otázku, ale on byl ztiicha. Myslela jsem, že se přerušilo spojení, ale pak jsem uslyšela jeho dech.

„Omlouvám se,“ řekla jsem.

„Jsi nemocná?“ zeptal se.

Věděla jsem, že bych to mohla říct, ale pak by to chtělo posunout. Nebo mi přinést polévku.

„Ne, je mi dobře. Jenom – někoho jsem potkala.“

„Někoho jsi potkala? V těch pár dnech od té doby, co jsem tě pozval ven?“

„Já vím, je to divný. Prostě se to stalo. Nečekala jsem to.“

Povzdychl si. Představovala jsem si ho, jak přešlapuje z jedné paty jeho společenských bot na druhou, pak si je sundává a smíří se s tím, že večer stráví doma.

„No, super,“ řekl. „Kdyby to nevyšlo, dej mi vědět.“

„Dám. Díky za pochopení.“

„Ten kluk má štěstí, ať už je to kdokoliv.“

„Díky, Gabe. Tak zatím.“

A bylo to.

Na chvíli se mi ulevilo, než jsem znervózněla tak, že se mi chtělo čurat. Prohrabala jsem se šuplíky v koupelně, abych našla Jennyin parfém. Dvakrát jsem ho na sebe stříkla, na každou stranu krku.

Nesměle jsem zaklepala. Drew otevřel dveře, překvapený, že mě vidí.

„Zrušila jsem to.“

Usmál se, jako by to byla nejlepší zpráva, jakou slyšel za poslední roky. Rychle mávl rukou směrem dovnitř a řekl: „Pojď dál!“

Byl uprostřed vaření vody na těstoviny, což byla podle mého dvacetiletého já impozantní kuchařská schopnost.

„Pak teda předpokládám, že potřebuješ jíst,“ řekl.

„Jo, žádná věc s večerí znamená žádná večere.“

Hodil do té vody těstoviny.

„To, co tam děláš, je větší kuchařské umění, než co jsem kdy zvládla já,“ řekla jsem. „Veškeré moje jídlo se dělá v mikrovlnce.“

„Když jsem vyrůstal, tak jsem vařil pro svou mámu. Jsem na to zvyklý,“ odpověděl. „Pokud se nebudu moct živit čtením, tak bych mohl být šéfkuchař.“

*Je to snílek,* pomyslela jsem si.

Seděla jsem na barové stoličce, lokty jsem měla na kuchyňské lince, bradu v dlaních a dívala se na něj.

V oddělené pánvičce rozpustil máslo a přidával mouku, dokud se z toho nestala hustá hmota.

„Jíška,“ řekl.

„Jak nóbl,“ odpověděla jsem.

Během pár minut mu na pánvi vřela nějaká krémová omáčka, zatímco se vařily těstoviny.

„Takže jsi byl jen ty a tvoje máma?“

Přikývl. „Vídál jsem svého tátu přibližně jednou za rok. Měl kromě nás celou novou rodinu. Vychovala mě máma. Ona mi platí školu. Můj táta se objevoval na basketbalovém zápase, předávání školních cen a takových věcech.“

„Předávání školních cen, jo? Jsi chytrolín nebo co?“

„Chodil jsem do veřejných škol v Jersey. Pokud jsi uměla počítat do deseti, dali tě do rychleji učících se tříd.“

Smála jsem se. „Taky jsem vyrostla v Jersey.“

„Věděl jsem, že máme hodně společného.“

Posadil se na barovou stoličku vedle mě a taky si položil lokty na kuchyňskou linku. Dalších pár minut jsme zaplnili nonstop mluvením, přeskakovali jsme z jednoho tématu na druhé.

„Jste si s mámou blízké?“ zeptal se.

„Ne, moc ne,“ řekla jsem a nijak dál to nerozvíjela. Už tehdy jsem věděla, že on a jeho máma jsou si blízcí, typický mamánek.

„Táta?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Nikdy jsem svého tátu nepotkala. Máma říkávala, že jsem výsledkem známosti na jednu noc. Ten fakt se ke mně dostal v době, kdy jsem byla moc malá na to, abych věděla, co je známost na jednu noc. Jednou jsem protestovala, že neznám svého otce, na což mi máma řekla: „Já toho svého taky neznala. Přeneseš se přes to.“

„Byla jsi někdy zamilovaná?“ zeptal se.

Nervózně jsem se zasmála. „Jdeš přímo k věci, co?“ řekla jsem.

„Můžeš taky.“

Pokrčila jsem rameny. „Nevím. Co ty?“

„Ano. Bylo mi šest. A ona byla moje učitelka v první třídě. Nevyšlo to.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Přestaň být takový vtipálek,“ řekla jsem a rozpustile mu vrazila do ramene, jako důvod, proč se ho dotknout.

On ten dotek vzal jako znamení, protože se bez varování naklonil ze své barové stoličky nad mou a políbil mě. Bylo to spontánní, rychlé a jednoduché, jako by to byl devítistý polibek, který mi dal, jako bychom se znali už roky. Oněměla jsem úžasem.

Pak zazvonil časovač a on vyskočil, aby slil těstoviny. Ve chvíli, kdy prezentoval své skvěle vypadající fettuccine s omáčkou alfredo, uplynulo už hodně času od toho polibku, takže jsem o tom nemluvila. Jen jsem doufala, že se to znovu nestane.

Brala jsem si pomalu malá sousta a on dělal to samé, následoval moje tempo.

„Je to výborné,“ řekla jsem.

„To ještě nic není. Umím toho mnohem víc,“ řekl. „Uvidíš.“

*Uvidíš?* Věděl, že zažijeme víc takových nocí? Že se do sebe zamilujeme?

„Měli bychom spolu jet do Jersey Shore. Podívat se na film. Sníst nezdravé jídlo.“

Opět jsem byla němá úžasem.

„To zní zábavně,“ řekla jsem.

Podíval se na mě ohromeně, jako by si nebyl jistý, že ten nápad vyřkl nahlas, jako by jen fantazíroval a verbalizace jeho fantazie byla jen omylem.

„Zítřa?“ váhavě navrhnul. Znervóznělo mě vidět jeho obavy, jeho strach z odmítnutí. Měl mě rád tak moc, jako

jsem měla ráda já jeho. Ta rovnost byla uklidňující. „Ledaže by se to zítra nehodilo...“

Plánovala jsem strávit většinu neděle psáním eseje na hodinu feministické literatury. Vykašlat se na úkoly z feministické literatury kvůli klukovi? Nemohla jsem takové ironii odolat.

„Ne, je to super,“ řekla jsem.

„Sakra,“ řekl a moje srdce kleslo. Myslela jsem, že to zruší. „Nemám už svoje auto.“

„Aha,“ řekla jsem. „Já mám svoje.“ Byla jsem jedním z mála lidí, kteří jezdili z domu do školy autem. Nechtěla jsem to auto nechat mámě. Nechtěla jsem tam nechat ani kousek sebe, chtěla jsem odejít kompletně.

„Ty máš auto?“ nadšeně se zeptal.

„Je to starej vrak, ale jo.“

Líbila se mi myšlenka někam s ním jet – do jiného státu, ne blíž. Zdálo se to tak dospělé, jako malá dovolená.

„Mámino auto se přes léto rozbilo, tak jsem jí nechal svoje,“ řekl.

„To je od tebe hezké.“ Na klukovi, jemuž tolik záleželo na své mámě a který byl tak loajální, bylo něco hezkého. Nikdy jsem takového neznala.

„Je to patetické,“ škádlila jsem ho, „ale hezké.“

„Necháš mě aspoň řídit? Nemůžu se vézt na našem prvním rande,“ řekl. Pravý gentleman. Žádného takového jsem taky neznala.

„Jasně,“ řekla jsem.

„Půjdeme na moji oblíbenou zmrzlinu. Koupím ti kornoutek jako poděkování za to auto, to je fér.“

„Být fér je důležitý.“

„Začni přemýšlet, jakou si dáš příchuť zmrzliny,“ řekl, „budu tě podle toho soudit.“

Rovnou jsem věděla, že to bude smetanová se sušen-

kami. A věděla jsem, že mě pak políbí, což bylo sladší než jakýkoliv dezert.

Když jsem se vzbudila, našla jsem Jenny jíst bonbony na gauči. Před ní ležela otevřená kniha, kterou ignorovala ve prospěch sitkomu *Saved by the Bell*, který šel v televizi.

„Tak jaký to bylo?“ zeptala se, zvědavá na detaily.

„Super,“ řekla jsem. Snažila jsem se zabránit koutkům svých rtů před úsměvem, ale zradily mě.

„Věděla jsem to!“ Trhla sebou na svém místě, jako by na mě chtěla skočit a obejmout mě. Musela jsem vypadat ohromeně jejím nadšením. „Podívejme na tebe – předstíráš, že se nic nestalo.“

„Jen jsem to nechtěla zakřiknout.“

„No dobře.“ Opřela se zpět na gauč.

„Co tvoje rande s Brianem?“ zeptala jsem se jí.

Obrátila oči v sloup a hravě máchla rukou do vzduchu mezi námi. „Jo, nic zvláštního. Šla jsem s ním na tu hloupou párty. Bavil se tam hodně lidmi kolem. Po hodině jsem odešla.“

„Řekl, že tě chce znova vidět?“

„Řekl, že se uvidíme.“ Byla zklamaná, ale snažila se to nedávat najevo. Tohle jsem u ní už znala.

„No, vy se ale uvidíte. Bydlí vedle. Nikdy nevíš. Počkej, co se stane.“

„Na tom nezáleží. Aspoň jedna z nás má teď přítele.“

„To bych neřekla,“ řekla jsem, ačkoliv jsem chtěla, aby to znělo pořád dokola a dokola.

„Máte naplánovanou další schůzku?“

„Dneska jedeme do Jersey Shore.“

„Jersey Shore?“ Řekla to jako by naše rande mělo být na dně kontejneru.

„Bude to fajn. Vyjedeme si z města, koukneme se na film a koupíme si dobré jídlo.“

„Takže rovnou road trip, jo?“

„Můžu ti něco říct?“ zeptala jsem se. Musela jsem to někomu říct. Překypovala jsem tím. Jenny kývla, neměla jinou možnost. „Tohle bude znít šíleně, ale myslím, že jsem našla někoho, koho si jednou vezmu.“

Byla to myšlenka, která mě držela vzhůru od jedné ráno, kdy jsem od něj přišla domů, až do devíti ráno, kdy jsem vzdala snahu usnout. Byl to začátek něčeho. Vzdala bych se spánku navždy, abych mohla cítit to radostné očekávání.

Jenny vykulila oči. Svatba byla jedním z jejích životních cílů na přední příčce žebříčku.

„Úplně to vidím – Emily Waltersová.“

Myslela si, že jsem byla s Gabem – Gabe Walters.

„Ne, Gabe ne,“ řekla jsem. „Drew.“

„Drew?“ Vypadala vyvedená z míry. „Ten kluk odvedle s těmi vlasy?“

„Jo. Byla jsem včera s ním. Namísto s Gabem.“

„Vážně?“

Viditelně si myslela, že jsem blázen.

„Sedli jsme si.“

Dala se dohromady a opět se vžila do role podporující kamarádky.

„To je skvělé, Em. Vážně.“

„Taky si myslím.“

„Takže. Jaké je jeho příjmení?“

„Morris,“ řekla jsem.

Kývla na znamení souhlasu. „Emily Morrisová,“ řekla. „Emily Morrisová.“